

Sarah J. Maas

Koningin van de schaduw

Deel 4 van de *Glazen troon*-serie

ISBN 978-90-225-8027-1
ISBN 978-94-023-0877-8 (e-book)
ISBN 334

Oorspronkelijke titel: *Queen of Shadows*
Vertaling: Gerdien Beelen, Anne-Marieke Buijs, Willeke Lempens
Omslagontwerp: Baqup
Auteursfoto © Josh Wasserman
Plattegrond p. 6/7 © 2012 Kelly de Groot
Zetwerk: Text & Image, Westerbork

© 2015 Sarah J. Maas
This translation of *Koningin van de schaduw* is published by Boekerij
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Er wachtte een ding in het donker.

Het was oud, het was wreed, en het liep heen en weer in de schaduwen terwijl het zijn geest in bedwang hield. Het was niet van deze wereld en het was hierheen gebracht om hem te vullen met een oerkilte. Ze waren nog gescheiden door een onzichtbare barrière, maar steeds als het ding erlangs liep om te testen hoe sterk die was, brokkelde de muur wat verder af.

Hij kon zich zijn naam niet meer herinneren.

Dat was het eerste wat hij was vergeten toen hij door de duisternis werd omgeven, weken of maanden of eeuwen geleden. Daarna was hij de namen vergeten van degenen die zo veel voor hem hadden betekend. Hij herinnerde zich ontzetting en wanhoop, want er was één enkel moment waardoor het zwart steeds werd onderbroken als het gelijkmatige ritme van een trommel: een paar minuten lang geschreeuw en bloed en ijzige wind. In die kamer van rood marmer en glas waren mensen geweest van wie hij hield; de vrouw had haar hoofd verloren...

Verloren, alsof de onthoofding haar eigen schuld was.

Een liefvallige vrouw met tengerere handen als gouden duiven. Het was haar schuld niet, maar hij kon zich haar naam niet meer herinneren. Het was de schuld van de man op de glazen troon, die de wachter had bevolen vlees en bot met zijn zwaard te doorklieven.

In het duister was er niets na het moment dat het hoofd van de vrouw met een bons op de grond terecht kwam. Er was alléén dat moment, steeds opnieuw, en dat ding dat vlakbij heen en weer beende en afwachtte tot hij zou breken, zou bezwijken, het binnen zou laten. Een prins.

Hij wist niet meer of het ding de prins was of dat hij zelf ooit een prins was geweest. Waarschijnlijk niet. Een prins zou niet hebben toegelaten dat het hoofd van de vrouw werd afgehakt. Een prins zou het zwaard hebben tegengehouden. Een prins zou haar hebben gered.

Maar hij had haar niet gered en hij wist dat er niemand zou komen om hem te redden.

Er was nog steeds een echte wereld achter de schaduwen. Hij werd gedwongen om eraan deel te nemen door de man die het bevel had gegeven om die lieflijke vrouw te vermoorden. En wanneer hij dat deed, viel het niemand op dat hij een soort marionet was geworden. Hij vond het moeilijk om te spreken, om zich te gedragen alsof zijn geest niet aan banden was gelegd. Hij haatte hen omdat ze het niet zagen. Dat was een emotie die hij nog wel voelde.

Het was niet de bedoeling dat ik van je ging houden. Dat had de vrouw gezegd – en toen stierf ze. Ze had niet van hem moeten houden en hij had het niet moeten wagen van haar te gaan houden. Deze duisternis was zijn verdiende loon en als de onzichtbare grens het eenmaal begaf en het wachtende ding hem besprong, bij hem binnendrong en hem vulde... dan had hij het verdiend.

Zo bleef hij vastzitten in de nacht, en was hij getuige van de schreeuw en het bloed en de klap van vlees op steen. Hij wist dat hij zich moest verzetten, wist dat hij zich daadwerkelijk had verzet in die laatste seconden voordat de ring van zwarte steen om zijn nek werd geklemd.

Maar er was een ding dat wachtte in het donker en hij kon het niet veel langer meer opbrengen om ertegen te vechten.

Aelin Ashryver Galathynius, erfgenaam van vuur, geliefd door Mala Vuurbrenger en wettige koningin van Terrasen, leunde tegen de verweerde eikenhouten bar en luisterde aandachtig naar de geluiden in de feestzaal, het gejuich, het gekreun en de schuine liedjes. Hoewel de ondergrondse doolhof der zonde die bekendstond als de Kluis de afgelopen jaren diverse eigenaren had versleten, was de sfeer er hetzelfde gebleven: ongemakkelijk heet, stinkend naar verschaald bier en ongewassen lichamen, en tot de nok volgepakt met gespuis en beroepscriminelen.

Heel wat jonge edellieden en koopmanszonen waren de trap naar de Kluis af geparadeerd en hadden het daglicht nooit meer aanschouwd. Soms kwam dat doordat ze bij de verkeerde persoon met hun goud en zilver pronkten; soms doordat ze zo ijdel of dronken waren dat ze dachten dat ze de gevechtsarena's zomaar in konden springen en er levend uit komen. Soms mishandelden ze een van de publieke vrouwen in de alkoven aan weerszijden van de spelonkachtige ruimte en ondervonden aan den lijve wie er echt belangrijk waren voor de eigenaren van de Kluis.

Aelin nam kleine slokjes van de pul bier die de zwetende barman haar net had toegeschoven. Het smaakte waterig en goedkoop, maar het was tenminste koud. Boven de indringende geur van smerige lichamen uit kwam de lucht van geroosterd vlees en knoflook naar haar toe zweven. Haar maag knorde, maar ze was niet zo dom om hier eten te bestellen. Ten eerste kwam het vlees meestal van ratten uit de steeg een verdieping hoger; ten tweede werd er bij rijkere klanten vaak iets door hun eten gedaan, waarna ze met een lege beurs wakker werden in voornoemde steeg. Als ze al wakker werden.

Haar kleren waren vies, maar duur genoeg om haar als doelwit voor een dief aan te merken. Dus ze had haar bier grondig bestudeerd, eraan geroken en een klein slokje genomen voordat ze had besloten dat het veilig was. Ze zou op een gegeven moment wel wat te eten moeten

vinden, maar pas nadat ze in de Kluis de informatie had gekregen die ze zocht: wat er in vredesnaam in Klooffort was gebeurd in de maanden dat ze weg was geweest.

En welke klant Arobynn Hamel zo graag wilde zien dat hij het risico nam hem hier te ontmoeten, vooral omdat er meedogenloze wachters in zwarte uniformen als roedels wolven door de stad zwierven.

In de chaos van het aanmeren was het haar gelukt om langs zo'n patrouille heen te glippen, maar niet voordat ze de onyxkleurige wyvern had gezien die op de uniformen was geborduurd. Zwart op zwart – misschien was de koning van Adarlan het zat om te doen alsof hij iets anders was dan een gevaarlijk persoon en had hij een koninklijk besluit uitgevaardigd om het traditionele karmozijn en goud van zijn rijk af te schaffen. Zwart voor de dood; zwart voor zijn twee Wyrdsleutels; zwart voor de Valg-demonen die hij gebruikte om een onstuitbaar leger bijeen te brengen.

Er trok een rilling langs haar ruggengraat en ze dronk de rest van haar bier op. Toen ze de pul neerzette golfden haar roodbruine haren en vingden het licht van de smeedijzeren kroonluchters.

Vanaf de haven was ze snel naar de Schaduwmarkt aan de oever van de rivier gelopen – waar je alles kon vinden wat je wilde, of het nu zeldzaam, illegaal of heel gewoon was – en had een blok verf gekocht. Ze had de koopman een extra zilverstuk betaald om het kleine kamertje achter in de winkel te mogen gebruiken om haar haar te verven, dat op dit moment net over haar sleutelbeenderen viel. Als die wachters de haven in de gaten hadden gehouden en haar op de een of andere manier hadden gezien, zouden ze op zoek zijn naar een jonge vrouw met goudblond haar. Iederéén zou op zoek zijn naar een jonge vrouw met goudblond haar zodra over een paar weken bekend werd dat de kampioen van de koning haar opdracht om de koninklijke familie van Wendlyn te vermoorden en de verdedigingsplannen van de marine te stelen niet had uitgevoerd.

Ze had de koning en de koningin van Eyllwe maanden geleden een waarschuwing gestuurd en ze wist dat ze de vereiste voorzorgsmaatregelen zouden nemen. Maar er was nog steeds één persoon in gevaar, waardoor ze de eerste stappen van haar plan nog niet kon uitvoeren, dezelfde persoon die zou kunnen verklaren wat de nieuwe wachters bij de haven deden. En waarom het in de stad opvallend rustiger en meer gespannen was. Stiller.

Als ze érgens iets zou horen over de kapitein van de garde en zijn veiligheid, dan was het hier. Het was alleen een zaak van het juiste gesprek afluisteren of bij het juiste kaartclubje gaan zitten. En wat een gelukkig toeval dat ze Tern had gezien – een van Arobynns favoriete sluipmoordenaars – toen hij op de Schaduwmarkt een dosis van zijn favoriete gif kocht.

Ze was hem hiernaartoe gevolgd, net op tijd om te zien hoe meerdere sluipmoordenaars van Arobynn uit verschillende richtingen samenkamen bij de feestzaal. Dat deden ze nooit, tenzij hun meester aanwezig was. Meestal alleen als Arobynn een ontmoeting had met iemand die heel erg belangrijk was. Of gevaarlijk.

Nadat Tern en de anderen de Kluis binnen waren geglipt was ze een paar minuten op straat in de schaduw blijven rondhangen om te zien of Arobynn ook arriveerde, maar dat gebeurde helaas niet. Hij moest al binnen zijn.

Dus was ze in het kielzog van een groep dronken koopmanszonen naar binnen gekomen, had gezien waar Arobynn mensen zat te ontvangen en was onopvallend aan de bar gaan hangen om de boel te observeren.

Met de kap op haar hoofd en haar donkere kleding ging ze zo op in de menigte dat ze niet al te veel aandacht trok. Als iemand zo stom was om te proberen haar te beroven, dacht ze, vroeg die erom om meteen zelf beroofd te worden. Haar geld was immers bijna op.

Ze ademde krachtig uit door haar neus. Haar mensen zouden haar nu eens moeten zien: Aelin van het Wildvuur, sluipmoordenaar en zakkenroller. Haar ouders en oom draaiden zich waarschijnlijk om in hun graf.

Maar toch. Sommige dingen waren het waard. Aelin wenkte de kale barman met een gehandschoende vinger en gebaarde dat ze nog een bier wilde.

‘Ik zou maar oppassen hoeveel je drinkt, meisje,’ klonk een spottende stem naast haar.

Ze keek naar de man van gemiddelde lengte die naast haar aan de bar was komen staan. Als ze het ontwapenend gewone gezicht niet had kunnen thuisbrengen, had ze hem wel herkend aan zijn antieke korte sabel. De blozende huid, de kraalooigjes en de dikke wenkbrauwen: bij elkaar een nietszeggend masker dat de gretige moordenaar daarachter verborg.

Aelin leunde met haar onderarmen op de bar en kruiste haar enkels. ‘Hallo, Tern.’ Arobynns tweede man – althans, dat was hij twee jaar geleden. Een valse, berekenende klootzak die altijd meer dan bereid was om Arobynns vuile werk op te knappen. ‘Ik dacht al dat het slechts een kwestie van tijd was voordat een van Arobynns honden me op zou sporen.’

Tern leunde tegen de bar en lachte te uitbundig naar haar. ‘Als ik het me goed herinner, was jij altijd zijn favoriete teef.’

Ze grinnikte en draaide zich naar hem toe. Ze waren bijna even lang. Met zijn tengere postuur was Tern er altijd verontrustend goed in geweest om tot de best bewaakte plekken door te dringen. De barman zag Tern en bleef uit hun buurt.

Tern keek achterom en knikte naar het schimmige achterste gedeelte van de spelonkachtige ruimte. ‘Laatste bank tegen de muur. Hij rondt net af met een klant.’

Haar blik schoot in de richting die Tern aanduidde. De lange kanten van de Kluis hadden alkoven die vol zaten met hoeren, amper afgeschut van het publiek. Haar ogen gleden over de kronkelende lichamen, de vrouwen met uitgemergelde gezichten en holle ogen die wachtten tot ze iets konden verdienen in dit verdorven krot, de mensen aan de tafeltjes vlakbij die keken hoe het eraan toeging, wachters en voyeurs en souteneurs. Langs de aangrenzende wand stonden meerdere houten zitjes. En die had ze sinds haar aankomst discreet in de gaten gehouden.

En in het zitje dat het verst van het licht was verwijderd... De glans van gepoetste leren laarzen die onder de tafel waren uitgestrekt. Een tweede paar laarzen, versleten en modderig, zette zich schrap op de vloer tegenover het eerste paar, alsof de klant op het punt stond om weg te rennen. Of, als hij echt heel dom was, om te vechten.

Hij was in elk geval dom genoeg om zijn persoonlijke lijfwacht in het zicht te laten, als een baken dat iedereen die het wilde zien erop wees dat er in dat laatste zitje iets tamelijk belangrijks plaatsvond.

De lijfwacht van de klant – een slanke jonge vrouw met een kap op, tot de tanden gewapend – leunde vlakbij tegen een houten zuil. Haar gladde, donkere haar dat tot op haar schouders hing, glansde in het licht terwijl ze de feestzaal nauwgezet in de gaten hield. Te stijf om een vaste klant te zijn. Geen uniform, geen huiskleuren of symbolen. Dat was niet verrassend, gezien de behoefte aan geheimhouding van de klant.

De klant dacht waarschijnlijk dat het veiliger was om hier af te spreken, maar dit soort ontmoetingen vond meestal plaats in de Sluipmoordenaarsveste of in een van de donkere taveernes waar Arobynn eigenaar van was. Hij wist kennelijk niet dat Arobynn ook een grote investeerder van de Kluis was en dat Aelins vroegere meester maar hoefde te knikken en de ijzeren deuren werden gesloten, waarna de klant en zijn lijfwacht nooit meer naar buiten zouden komen.

Maar de vraag bleef waarom Arobynn ermee had ingestemd om hier af te spreken.

En Aelin bleef kijken naar de andere kant van de zaal, naar de man die haar leven op zo veel manieren had geruïneerd.

Haar maag trok samen, maar ze glimlachte naar Tern. ‘Ik wist dat ik niet ver zou komen.’

Aelin zette zich af tegen de bar en glipte weg in de menigte voordat de sluipmoordenaar nog iets kon zeggen. Ze voelde Terns blik precies tussen haar schouderbladen en ze wist dat hij popelde om zijn sabel daarin weg te laten zinken.

Zonder de moeite te nemen om achterom te kijken maakte ze over haar schouder een obscene gebaar naar hem.

De serie vloeken die hij haar toesnauwde klonk veel beter dan de liederlijke muziek die aan de andere kant van de ruimte werd gespeeld.

Ze zag elk gezicht dat ze passeerde, elke tafel met uitgaanspubliek en criminelen en arbeiders. De persoonlijke lijfwacht van de klant keek nu naar haar en een gehandschoende hand gleed naar het doorsneezwaard aan haar zij.

Niet jouw probleem, maar leuk geprobeerd.

Aelin was even in de verleiding om naar de vrouw te grijnzen. Misschien zou ze het wel gedaan hebben als ze niet zo gefocust was op de koning van de sluipmoordenaars. Op wat haar wachtte in dat zitje.

Maar ze was er klaar voor – voor zover ze er ooit klaar voor zou kunnen zijn. Ze was lang genoeg bezig geweest met plannen maken.

Aelin had zichzelf een dag aan zee gegund om te rusten en om Rowan te missen. Nu ze door de bloedeed voor eeuwig aan de Fae-prins verbonden was – en hij aan haar – voelde zijn afwezigheid aan als fantoompijn. En nog steeds, terwijl ze toch zo veel te doen had, terwijl het zinloos was om haar *carranam* te missen. Hij zou haar er ongetwijfeld om van langs geven.

Op de tweede dag na hun afscheid had ze de kapitein van het schip een zilverstuk geboden voor een pen en een stapel papier. En nadat ze zich in de krappe passagiershut had opgesloten, was ze begonnen met schrijven.

Er waren twee mannen in deze stad die verantwoordelijk waren voor de vernietiging van haar leven en dat van de mensen die ze had liefgehad. Ze zou Klooffort niet verlaten voordat ze hen beiden had begraven.

Dus had ze bladzijde na bladzijde volgend met aantekeningen en ideeën, totdat ze een lijst met namen en plaatsen en doelwitten had. Ze had elke stap en elke berekening uit haar hoofd geleerd en toen had ze de bladzijden verbrand met de kracht die in haar aderen smeulde, waarbij ze ervoor zorgde dat er geen snippertje overbleef, behalve de as die uit de patrijspoort over de uitgestrekte, donkere zee de nacht in waaide.

Ook al was ze erop voorbereid, toch was het een schok toen het schip na een paar weken een onzichtbaar markeerpunt aan de kust passeerde en haar magie plotseling verdween. Al dat vuur waar ze maanden mee bezig was geweest om het onder de knie te krijgen... verdwenen, alsof het nooit had bestaan, niet eens meer een vonkje dat in haar aderen flakkerde. Een nieuw soort leegte, anders dan het gat dat de afwezigheid van Rowan in haar had achtergelaten.

Opgesloten in haar menselijke gedaante had ze zich opgerold in haar kooi terwijl ze zich probeerde te herinneren hoe ze moest ademen, denken, hoe ze haar verdomde lichaam moest bewegen zonder de onsterfelijke gratie waar ze zo afhankelijk van was geworden. Het was belachelijk dat ze zo vertrouwd was op die gaven, dat ze zich er zo door liet verrassen toen ze haar weer afgenomen werden. Daar zou Rowan haar zeker een afranseling voor hebben gegeven – als hij er zelf eenmaal van was bijgekomen. Al met al was ze blij dat ze hem had gevraagd achter te blijven.

Dus had ze de geur van zout water en hout ingeademd en zichzelf eraan herinnerd dat ze, lang voordat ze had geleerd om botten te laten smelten met haar vuur, opgeleid was om met haar blote handen te doden. Ze had de extra kracht, snelheid en behendigheid van haar Faegedaante niet nodig om haar vijanden ten val te brengen.

De man die verantwoordelijk was voor die eerste wrede training – de man die zowel redder als kwelgeest was geweest, maar zich nooit

had uitgeroepen tot vader of broer of minnaar – zat nu een paar stappen van haar af nog steeds met zijn o zo belangrijke klant te praten.

Aelin verzette zich tegen de spanning die haar ledematen dreigde te blokkeren en hield haar bewegingen katachtig soepel toen ze de laatste paar meter tussen hen aflegde.

Maar Arobynns klant stond ineens op, snauwde iets tegen de koning van de sluipmoordenaars en stormde naar zijn lijfwacht toe.

Zelfs met zijn kap op herkende ze hem aan zijn manier van bewegen. Ze kende de vorm van de kin die uit de schaduw van de kap stak, de manier waarop zijn linkerhand langs de schede van zijn zwaard streek.

Maar het zwaard met de knop in de vorm van een adelaar hing niet aan zijn zij.

En hij droeg geen zwart uniform, maar bruine, onopvallende kleren, vies en onder de bloedvlekken.

Ze pakte een lege stoel en trok die naar een tafel vol kaartspelers voordat de klant twee stappen had gezet. Ze liet zich op de zitting glijden en focuste zich op haar ademhaling, op luisteren, terwijl de drie mensen aan tafel haar fronsend aankeken.

Dat maakte haar niet uit.

Uit haar ooghoek zag ze dat de lijfwacht in haar richting knikte.

‘Laat mij meespelen,’ mompelde Aelin tegen de man naast haar. ‘Nu meteen.’

‘We zitten midden in een potje.’

‘Volgende ronde dan,’ zei ze. Ze ontspande zich en liet haar schouders hangen toen Chaol Westfall haar kant op keek.